

- О Кольо, но ти значи си пишел, а нищо не си ми казал досега".

И понеже той мълчеше, аз добавих :

- Значи ти не си като другите

- А какъв съм с мълко заекване, явно смутен ме попита той?

- Ами ... такъв необикновен човек ... писател. Знаеш ли аз не съм виждала друг път писател, тех аз много, много уважавам и обичам.

- Моля ти се - побърза да ме прекъсне той - аз съвсем не съм писател и ти няма защо да ме приобщаваш към категорията на писателите. После, тя драмата не е хубава. Това просто е опит, увлечение някакво и поиска да я прибере. Аз притиснах непрочетените листове до гърдите си и много настойчиво го помолих да остави да прочета до края драмата му.

При този случай Ванцаров не ми каза, че пише стихове и че, дори има издадена стихосбирка.

Не след дълго пак сама открих " Моторни песни ". Сега за мен не беше трудно да разбера, че Н. Йонков е самият Ванцаров. Всеки стих, всеки ред, дори всяка дума, така ме въздушевливаха, че когато той си дойде, вместо да му се расърдя, както бях решила, просто в възторг и възхищение му извиках :

- Кольо, ти си най - добрия поет ".

- Ти кога стана си диалист и в поезията и с насмешка добави - Май ~~не~~ ~~не~~ трябва да те направим литературен критик. Ти момиче, трябва много, много да четеш, за да можеш да преценяваш кой е добър писател и поет. А то, прочела си нещо от някой си Ванцаров, и бързам да давам преценка : " най-добър писател", най-добър поет ". Всички да прочетеш нещо от Горки, Маяковски, Смирненски и тогава пак ще говорим.

